

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België w dniu 29 lipca 2010 r. — Jan Voogsgeerd przeciwko Navimer SA

(Sprawa C-384/10)

(2010/C 317/26)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jan Voogsgeerd

Strona pozwana: Navimer SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pod pojęciem państwa, w którym znajduje się przedsiębiorstwo, w którym pracownik został zatrudniony w rozumieniu art. 6 ust. 2 lit. b) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r. ⁽¹⁾, należy rozumieć państwo, w którym znajduje się oddział pracodawcy, w którym pracownik został zatrudniony na podstawie umowy o pracę, czy też państwo, w którym znajduje się oddział pracodawcy, w którym pracownik jest faktycznie zatrudniony, nawet jeżeli zazwyczaj nie świadczy on pracy w jednym i tym samym państwie?
- 2) Czy miejsce, w którym zobowiązany jest się stawić pracownik, który zazwyczaj nie świadczy pracy w jednym i tym samym państwie, i gdzie otrzymuje on wskazówki i polecenia dotyczące wykonywanych przez niego czynności, należy uznać za miejsce faktycznego zatrudnienia w rozumieniu pytania pierwszego?
- 3) Czy oddział pracodawcy, w którym faktycznie zatrudniony jest pracownik w rozumieniu pytania pierwszego, musi spełniać określone formalne wymagania, jak na przykład posiadanie własnej osobowości prawnej, czy też wystarczy tutaj istnienie faktycznej działalności przedsiębiorstwa?
- 4) Czy przedsiębiorstwo innej spółki, z którą powiązana jest spółka pracodawcy, może zostać uznane za przedsiębiorstwo w rozumieniu pytania trzeciego także wtedy, gdy uprawnienie do wydawania poleceń nie zostało przeniesione na tę inną spółkę?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 sierpnia 2010 r. przez Bouygues SA i Bouygues Télécom SA

(Sprawa C-399/10 P)

(2010/C 317/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Bouygues SA, Bouygues Télécom SA (przedstawiciele: adwokaci J. Vogel, F. Sureau i D. Theophile)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Francuska, France Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu wydanego w dniu 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04,
- przy ponownym rozpoznaniu sprawy uwzględnienie żądań spółek Bouygues SA i Bouygues Télécom, mianowicie: 1) stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji 2006/621/WE ⁽¹⁾ wyłącznie w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w nim w sposób dorozumiany lecz bezwzględny uznania za pomoc oświadczeń złożonych przez państwo francuskie w lipcu, we wrześniu i w październiku 2002 r.; 2) stwierdzenie nieważności art. 2 tejże decyzji, a skutkiem takiego stwierdzenia będzie zobowiązanie państwa francuskiego do odzyskania ustalonej pomocy od spółki France Télécom,
- posiłkowo, gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem wydania nowego orzeczenia w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 z uwzględnieniem stanowiska prawnego zajętego przez Trybunał,
- obciążenie Komisji, spółki France Télécom i państwa francuskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Bouygues i Bouygues Télécom podnoszą dwa zarzuty na poparcie ich odwołań.

W ramach zarzutu pierwszego, który składa się z trzech części, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo, jako że potwierdził dokonaną przez Komisję analizę, zgodnie z którą

⁽¹⁾ Dz.U. L 266, s. 1

oświadczenia złożone przez państwo francuskie w lipcu, we wrześniu i w październiku 2002 r. nie stanowiły — rozpatrywane oddzielnie lub łącznie — jednego lub kilku przypadków pomocy państwa. Sąd naruszył pojęcie użycia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż oświadczenia w sprawie wsparcia mogły prowadzić do użycia zasobów publicznych tylko pod warunkiem, że określały formę i kwotę planowanego wsparcia, że ich realizacja była natychmiastowa i pewna oraz że były prawnie wiążące (pierwsza część). Ponadto Sąd wypaczył przedstawione przez Komisję przepisy prawa krajowego, wskazując, iż owe przepisy stanowiły z kolei, że aby obietnice wsparcia mogły mieć moc wiążącą, winny one być dokładne, jeśli chodzi o szczegółowe zasady i kwotę obiecanego wsparcia, a nie być uzależnione od niewykonania zobowiązań przez dłużnika, podczas gdy na gruncie prawa krajowego obietnica rezultatu wystarczy, by zobowiązać jej autora. Warunek dotyczący zaistnienia trudności finansowych nie stoi na przeszkodzie zobowiązaniu gwarancyjnemu, a fakt, iż państwo zachowuje się w sposób budzący przekonanie, że postąpi ono w określony sposób, prowadzi do powstania jego odpowiedzialności (druga część). Wreszcie, Sąd naruszył pojęcie użycia zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż takie użycie nie może wynikać z reakcji rynków prowadzącej do powstania po stronie państwa faktycznego obowiązku zaradzenia problemom z finansowaniem France Télécom (trzecia część).

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z dwóch części, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w zakresie kwalifikacji pożyczki akcjonariusza udzielonej w grudniu 2002 r. France Télécom przez państwo w formie linii kredytowej w wysokości 9 mld EUR. Bouygues i Bouygues Télécom wskazują w tym względzie, po pierwsze, że Sąd naruszył pojęcie pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, orzekając, iż korzyść wynikająca z zapowiedzi otwarcia linii kredytowej nie jest wystarczająco związana z przeniesieniem zasobów wynikającym z tego otwarcia, aby można było stwierdzić istnienie pomocy państwa. Wnoszące odwołanie wskazują, że Sąd niesłusznie wymaga, by korzyść i użycie zasobów państwowych łączyły się.

Po drugie, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył pojęcie korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż rozważył w oderwaniu fakt udostępnienia France Télécom kwoty 9 mld EUR i uznał, że nie implikował on żadnego przysporzenia korzyści własnej w formie zwiększenia środków finansowych pozostających w dyspozycji France Télécom, lecz nie wziął pod uwagę przy ocenie istnienia tej korzyści skutku w postaci uspokojenia rynków, który wynikał z tychże środków.

(¹) Decyzja Komisji 2006/621/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotycząca pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom (Dz.U. L 257, s. 11).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 5 sierpnia 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, D. Grespan i S. Thomas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Francuska, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04, doręczonego Komisji faksem z dnia 25 maja 2010 r., w zakresie w jakim Sąd:
  - stwierdził nieważność art. 1 decyzji Komisji 2006/621/WE z dnia 2 sierpnia 2004 r. dotyczącej pomocy państwa wdrożonej przez Francję na rzecz France Télécom (¹);
  - obciążył Komisję własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Republikę Francuską i przez France Télécom w sprawach T-425/04 i T-444/04;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi trzy zarzuty na poparcie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że wyrok Sądu zawiera wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie odnośnie do kilku kwestii. Ma to miejsce zwłaszcza wówczas, gdy Sąd uznaje w zaskarżonym wyroku, iż oświadczenia — w tym zapowiedź pożyczki akcjonariusza z dnia 4 grudnia 2002 r. — mogą zostać ocenione razem, jeśli chodzi o ustalenie istnienia korzyści po stronie France Télécom; natomiast gdy chodzi o ustalenie zaangażowania zasobów państwowych, Sąd uznaje, że istnieje znaczny rozdźwięk między zapowiedzią pożyczki akcjonariusza a różnymi oświadczeniami złożonymi wcześniej przez państwo.